

Jozua en Eli en hun gezinnen

Laten we eens nadenken over dat gedenkwaardige besluit van Jozua: 'Kiest voor u heden, wie u zult dienen.... Maar wat mij en mijn huis betreft, wij zullen de HEERE dienen!' (Jozua 24:15). Let op: *'ik en mijn huis'...*

Jozua voelde dat het niet genoeg was dat hij zelf persoonlijk rein zou zijn van alle contact met wereldse verontreinigingen en gruwelen van de afgoderij; hij moest ook letten op het morele karakter en de praktische toestand van zijn huis, zijn gezin. Zou Jozua onschuldig zijn, wanneer hij geen afgoden zou aanbidden, maar zijn kinderen wel? Zeker niet. Bovendien zou het getuigenis van de waarheid op een net zo doeltreffende manier te gronde zijn gericht door het huisgezin van Jozua, als door Jozua zelf; en het oordeel zou daarom moeten worden uitgeoefend. Het is goed om dit duidelijk te zien.

Het begin van het eerste Boek Samuel geeft een heel ernstige demonstratie van de waarheid hiervan: 'De HEERE zei tegen Samuel: Zie, Ik ga iets doen in Israël waarvan bij ieder die het hoort, de beide oren zullen tuiten. Op die dag zal Ik over Eli alles gestand doen wat Ik tegen zijn huis gesproken heb, van het begin tot het einde. Want Ik heb hem bekendgemaakt dat Ik over zijn huis voor eeuwig gericht zal oefenen, omwille van de ongerechtigheid die hij geweten heeft; want toen zijn zonen zich vervloekt gemaakt hebben, heeft hij hen niet eens zuur aangekeken' (1 Sam. 3:11-15).

Ieder van ons is een dienstknecht van de Heer. Hier zien we dat God elke dienstknecht (wat zijn persoonlijke karakter ook is) niet voor onschuldig houdt als hij faalt in de Godvrezende besturing van zijn huis. Eli had zijn zonen zuur moeten aanzien. Het was zijn voorrecht, zoals ook het onze, te kunnen rekenen op de specifieke kracht van God als hij iedereen in zijn huis gehoorzaamheid wilde bijbrengen. Ik zeg 'iedereen', want ieder gezinslid kon het getuigenis te gronde richten. Maar hij deed dit niet, en daarom was zijn verschrikkelijk einde dat hij zijn nek brak bij het huis van God, omdat hij zijn hart niet had gebroken vanwege zijn eigen huis.

Had hij op God vertrouwd als het ging om zijn eigennuttige zonen, had hij in geloof gehandeld, had hij beantwoord aan de heilige verantwoordelijkheid die op hem rustte, dan zou het huis van God nooit zijn ontheiligd en de ark van God niet zijn meegenomen en gestolen. Kortom: als hij zijn huis behandeld had als een deel van zichzelf, en ervan gemaakt had wat het hoorde te zijn, dan zou hij niet het zware oordeel over zich hebben geroepen van Hem Die als principe heeft om 'u' en 'uw huis' nooit van elkaar te scheiden.

Maar hoeveel ouders hebben sindsdien niet gewandeld in de voetstappen van Eli! Door een volkomen verkeerd idee over de hele basis en het karakter van de verhouding ouder – kind hebben zij toegelaten dat hun kinderen van hun vroegste jeugd tot hun tienerjaren en van hun tienerjaren tot hun volwassenheid, ongehinderd hun eigen wil konden doordrukken.

Omdat ze geen geloof hadden het Goddelijk standpunt in te nemen, hadden ze zelfs geen morele kracht om zich te gedragen zoals normale, nuchter denkende mensen zouden doen. Geen kracht om hun kinderen ertoe te brengen ontzag voor hun ouders te hebben en hen te

gehoorzamen. En het resultaat toont ons het meest verschrikkelijke beeld van losbandige uitspattingen en wilde verwarring.

Het hoogste doel voor iedere dienstknecht van God bij het besturen van zijn gezin is, dat het getuigenis van dat gezin strekt tot de eer van de Heer tot Wiens huis hijzelf behoort. Dit is werkelijk de juiste grondslag om te handelen.

Ik moet dus niet proberen dat mijn kinderen zich netjes gedragen omdat het mij anders zou ergeren. Nee, ik moet beseffen dat *Gods eer in het geding* is bij de Goddelijke orde van de gezinnen van alle gelovigen. Want zij vormen allemaal een onderdeel van Zijn huis.

Nu zou hiertegen echter het bezwaar kunnen worden geopperd dat wij tot op dit punt alleen maar de atmosfeer van oudtestamentische Schriften hebben ingeademd, en dat de beginselen en bewijzen alleen maar daaruit zijn gehaald; iemand zou kunnen suggereren dat integendeel nu Gods beginsel van handelen is: genade naar verkiezing. En hij zou kunnen zeggen dat die genadige keuze van God iemand roept zonder rekening te houden met zijn gezinsrelaties en familiale toestanden. Dan zouden we dus een vrome, toegewijde, hemelsgezinde heilige kunnen aantreffen aan het hoofd van een totaal goddeloos, ongeregeld en werelds gezin...

Ik houd vol, in tegenstelling hiermee, dat de beginselen van Gods *morele* regering eeuwig zijn, en dat zij daarom hetzelfde moeten zijn, of ze nu worden voorgesteld in de ene eeuw of een andere. God zal niet de ene keer leren dat een man en zijn huis één zijn en hem aanbevelen het op een gepaste manier te besturen, en een andere keer leren dat zij niet één zijn, maar toestaan dat hij zijn huis bestuurt zoals het hem maar goeddunkt. Dit is onmogelijk.

Gods afkeuring of goedkeuring van de dingen komt voort uit wat Hij in Zichzelf is; en in deze kwestie is het in het bijzonder zo dat, aangezien God Zijn eigen huis bestuurt in overeenstemming met wat Hij zelf is, Hij Zijn dienstknechten beveelt hun huizen te besturen op grond van hetzelfde beginsel.

Is de bedeling van de genade, de bedeling van het Christendom soms gekomen om deze Goddelijke regel ongedaan te maken? Dat geloven we toch zelf niet?! Nee, de genade heeft er eerder nog nieuwe trekken van schoonheid aan toegevoegd. Het huis van een Jood werd als een deel van hemzelf beschouwd; zou het dan anders zijn met het gezin van een Christen? Zeker niet. Het zou een droevig misbruik en een afwijkende toepassing zijn van het hemelse woord 'genade', wanneer het werd toegepast op het wanbestuur en de demoralisatie die hoogtij viert in de gezinnen van talloze Christenen in onze tijd.

Is het genade om aan onze eigen, vleselijke wil de vrije teugel te laten? Is het genade om de lusten, temperamenten, grillen en begeerten van een verdorven natuur te laten uitleven? Helaas! Noem zoiets nooit *genade*. Als we dat doen, lopen we groot gevaar de ware betekenis van dat heerlijke woord te verliezen. We zouden ons dan gaan inbeelden dat 'genade' iets vleselijks is, namelijk wat we er zelf van hebben gemaakt. Laten we het gewoon noemen zoals het is: een monsterachtig misbruik, een loochening van God, niet alleen als de Bestuurder van Zijn eigen huis, maar als de *morele* Bestuurder van het heelal — een

flagrante tegenspraak van alle geïnspireerde leringen over dit ongelooflijk belangrijke onderwerp.

C.H. Mackintosh